

Шепне тихо Катерина:
— Коля,
отъ пелинъ
живота ми по-горчевѣе.
Има тамъ
задъ селото топола —
искахъ да се бѣся
азъ на нея.

Слуша момъкътъ,
замисленъ слуша
Катинитѣ плачуци слова.
И преди той любѣше Катюша,
по Катюша тжгува.

И на фронта
спомняше си Катя,
спомняше
очитѣ ѝ съ тжга —
даже тамъ,
де ровѣше земята
бомбениятъ ураганъ.

Мина всичко.
Само войновитѣ длани
още на баруть миришатъ.
Колька радва се
на срещата желана
съсь любимата предишна.

Подъ прозореца,
въвъ тъмнината,
той узна
горчивия позоръ . . .